

FLORILE

REVISTA CLASEI a II – a
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI
Nr. 8

REVISTA CLASEI a II-a, A ȘCOLII GIMNAZIALE NOVACI, JUD. GORJ,
ANUL 2017

**Tipărită cu avizul Inspectoratului Școlar Județean Gorj, nr.4343 din 21 mai
2010**

ISSN 2247-5311

ISSN-L 2247-5311

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Coordonator revistă

Prof.înv.primar Duguleană Ileana

Redactor șef: Prof.înv.primar Duguleană Ileana

Coconețu Teodora, clasa a VII-a A

Redactori: Ungureanu Valentina și Ilea Mario

Secretar de redacție : Buduran Cătălina, clasa a VII-a A

Tehnoredactare computerizată

Prof.înv.primar Duguleană Ileana

COPILĂRIA

Ce este copilăria?

Copilăria-i anotimpu-n care,
Când te trezești sau când adormi nu știi
Și când lumina-i fragedă ninsoare
Și visul, zbor înalt de ciocârlii.
Când stai cu gândul dus într-o poveste
Cu Feți-Frumoși și dalbe Cosânzene
Și ploaie-albastră ca un basm se cerne
Și-atuncea tot copilăria este.

Iar când la școală tabla neagră-ți pare
Un zmeu cu ochii răi că ai uitat,
Unde se pune semnul de-ntrebare
Și-nvățătoru-i tare supărat ...

Copilăria e ... și-o scapi din mână
Ca pe un șoim ce știe zborul bine
Și te ridici prin vremi mai sus de ea,
De unde rechemând-o, nu mai vine.

Bucăți, bucățele

Daniela Crăsnaru

Cine spunea că nu sunt
și pentru fete
jocuri cu șuruburi,
mașinuțe și piulițe?
Mie îmi place să mă joc
cu toate lucrurile
și, mai ales cu acele,
pe care le pot desface
bucăți-bucățele.
La jocul ăsta mă ajută
și tata
care știe locul fiecărei bucăți
pe de rost
și se joacă și el
un ceas și mai bine
până le face
la fel cum au fost.

Ghetele

de Emilia Plugaru

Azi la școală s-au pornit
Lucitoare, nou-nouțe,
Cu șireturi de mătase,
Două albe, mici ghetuțe.

Au stat toată ziulica,
Într-o bancă împreună,
Dar n-au învățat nimica...
Plouă-afară, e furtună...

În sfârșit sunt iar acasă,
Negre, negre de noroi.
Au stăpân, dar lui nu-i pasă,
Că ghetuțele sunt noi.

Imediat le și aruncă
Sub un pat, nici nu le spală,
Iar când vine dimineața
Ghetele pornesc la școală.

Mohorâte-s și-s murdare,
Parcă-ar fi de-un an sau doi.
Cine-acuma să mai zică
Că ghetuțele sunt noi?

Citate despre copilărie

- „Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seama copiii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în chestiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util.” **Dostoievski**
- „Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” **Francesco Orestano**
- „Copilăria... mai întotdeauna ea trezește în sufletul omului un sentiment de melancolie: lumea tihnei în care visează gingaș și cu sfială mugurul omenesc ce abia se deschide la viață. Vârsta de aur?? Nu, vârsta neputinței și a sensibilității aproape bolnave.” **Ivan Bunin**

CREATII SI ÎNTÂMPĂRI DIN VIAȚA NOASTRĂ

Planta formecată

Anghel Elena-Adelina

A fost odată o prințesă care dorea ca părinții ei să nu se mai certe zi de zi. Ei dădeau mereu vina unul pe altul, țipau și se contraziceau.

Într-o zi, prințesa s-a dus la cel mai renumit magician. Ea a aflat de la el că există o plantă unică în pădurea lupilor.

Prințesa nu putea intra în această pădure decât deghizată în lup. Ea s-a deghizat și s-a dus în acea pădure fioroasă, plină de fiare înfricoșătoare.

Copila a zărit planta și a cules un buchet micuț. Ajunsă acasă a preparat o supă gustoasă, pentru părinții ei, în care a pus o parte din acea plantă. Ei au mâncat supa și ca prin minune s-au înțeles mai bine.

Prințesa s-a dus bucuroasă la magician și i-a mulțumit.

El era foarte fericit, deoarece a adus zâmbetul pe buzele fetei.

Colega mea de bancă

Anghel Elena-Adelina

Pe colega mea de bancă o cheamă Cristina. Este foarte înțelegătoare, mă ajută când am nevoie, iar eu o ajut pe ea. Ne înțelegem minunat. Chiar dacă uneori ne mai contrazicem, nu am stat niciodată supărate. Ne certăm, iar în clipa următoare suntem exact ca înainte.

Nu știu cum mă consider ea, dar pentru mine este ca o soră. Mă ajută, mă ascultă, mă înțelege și este mereu alături de mine.

Aceasta este colega mea, Cristina și nu aș vrea să stau în bancă cu altcineva niciodată!

Citate despre prietenie:

- Prietenii sunt rude pe care ți le faci pentru tine. **Eustache Deschamps**
- Prietenia constă în a uita ceea ce oferi și a păstra în memorie ceea ce ai primit.
Alexander Dumas
- Prietenia este precum banii pe care îi faci ușor, dar îi păstrezi greu. **Samuel Butler**

În pădure

Bălăsoiu Maria

Într-o zi frumoasă de primăvară, am mers cu colegii mei în pădure. Copacii erau înverziți.

Acolo am văzut multe anumăluțe frumoase. Niște veverițe frumoase culegeau alone și ghinde pentru pușorii lor. Iepurașii alergau prin iarba mare și frumoasă. Pajiștea era plină de flori parfumate.

Dintr-o dată am făcut liniște. Era o căprioară frumoasă care păștea iarbă. Avea pete maronii. Doamna profesoară ne zice

-Vedeți, are puiul lângă ea. Ce frumos e!

-Da, răspundem noi în cor.

Deodată norii plumburii s-au adunat și a început să picure din ce în ce mai tare. Ne-am adăpostit sub un copac mare. Ploaia a durat ceva timp, dar s-a oprit și ne-am putut întoarce la școală. Când am ajuns am povestit tot ce ni s-a întâmplat. Celelalte clase au fost uimite de ce am spus.

A fost minunat și chiar dacă a plouat tot frumos a fost! Sper să mai facem multe excursii în pădure, chiar și la munte.

Poate ați mers și voi în pădure și v-ați distrat de minune, iar dacă n-ați fost să vă duceți că este foarte frumos!

Zebrele

Bălăsoiu Maria

Într-o zi l-am întrebat pe tati despre zebre. El mi-a spus că fiecare zebra are un model unic de dungi asemeni amprentelor la om. Când sunt în turmă dungile se amestecă și e confuz pentru un leu care e în căutare de hrană.

Viața zilnică a zebrelor urmează întotdeauna același curs. Fiind în continuă căutare de hrană și apă, ele sunt mereu în mișcare. Când le zărești pascănd în câmpia întinsă, ele arată curate și grase, pielea vârgată fiind bine întinsă pe trupurile lor musculoase. Dungile lor albe și negre sunt ușor de observat. Însă înfățișarea lor e atrăgătoare și constituie o parte integrantă a Africii sălbatice. Viața unei zebre e plină de pericole. Leii, câinii sălbatici, hienele, leoparzii și crocodilii, cu toții consideră acest animal de 250 kg ca fiind o pradă ideală. Când aleargă, zebra poate atinge o viteză de până la 55 km/h, însă, uneori, e luată pe nepregătite de animalele de pradă care folosesc ca tehnici de vânătoare furișatul și luatul prin surprindere. Leii stau la pândă, crocodilii se ascund în apele noroioase, iar leoparzii pândesc la adăpostul întinericului. Mânjiile nu se nasc cu acele dungi albe și negre atât de caracteristice părinților lor. Dungile lor sunt maro-roșiatice și vor deveni negre doar cu trecerea timpului. În turma mare, mânjiile din diverse grupuri familiale se adună și se joacă împreună. Unii oameni prind zebrele și le duc la grădina zoologică, dar nu e bine pentru că nu au libertate.

Pofticiosul

Băloi Ionuț-Cristian

Vara trecută am fost în vacanță la bunici. Acolo am cunoscut un băiat mai ciudat. Era tare pofticios. Mânca tot ce prindea.

Într-o bună zi, bunica mi-a spus:

-Măine celegem vișinele. Cheamă-i pe prietenii tăi să ne ajute! Când treaba va fi gata, voi face o plăcintă mare cu vișine. Veți putea mânca pe săturate.

A doua zi, seara, eram toți roată în jurul tăvii fierbinți. Ciudatul ar fi mâncat toată prăjitura numai el. De atâta poftă a mâncat și un șervețel.

Mai târziu, când a început să picure, a ieșit intenționat în ploaie. Își dădea capul pe spate și stătea minute în șir cu gura deschisă. Stătea și înghițea apă de la streșină. Se distra de minune. Topăia ca un ied prin bălți.

Într-un târziu a plecat acasă. Eu am rămas cu gura deschisă, adică mut de mirare. N-am putut mânca nimic în seara aceea.

Arma secretă de sub gene

Băloi Ionuț-Cristian

Cât era ziua de lungă nu-mi plăcea nimic. Totul era un chin. Făceam praf, fără să vreau, tot ce prindeam.

Exasperată, mama trebuia să mă ia cu ea la magazin, unde lucra, dar mie nu-mi era rușine nici de clienți. Acolo, nimeni nu vorbea cu mine. De plictiseală îi ascundeam mamei pechete de șervețele de pe raft. Drept răsplată mai multe palme decât zâmbete. Nu mă potoleam cu niciun chip. Rar se întâmpla să nu plâng o bună bucată de timp.

O singură dată a intervenit bunica și a fost de-ajuns:

-Ionuț, de- acum gata cu văicăreala! Nu ajută la nimic. Ai crescut. Șterge-ți ochii! O să-ți decolorez o cârpă veche! Mai bine cere-i iertare mamei și promite-i că te vei purta frumos!

-Hai, Ionuț, nu sta pe gânduri! Sunt mama ta, sunt aici și sunt gata să te iert.

I-am cerut iertare mamei și de atunci nu am mai supărat-o, decât foarte rar. Dacă mergeam cu ea la magazin o ajutam cu ce puteam și timpul trecea mai repede și în mod mai plăcut.

Citate despre calea înfrânării:

“Bună-i calea înfrânării și cuminte-i cine-o ține,
Cine-a mers pe ea în viață, a mers drept și-a ajuns bine.”

Autor: **Traian Dorz**

Floarea geloasă

Bocîi Damian-Iulian

Era odată o floare geloasă care se supăra din orice.
Într-o zi îngrijitoarea florii a cumpărat o altă floare.
Floarea era supărată că îngrijitoarea ei a mai luat o floare.
-Cine ești tu? a întrebat floarea geloasă.
-Eu sunt Laleaua.
După- amiază, îngrijitoarea florilor a venit să ude florile.

Floarea geloasă spune:

- Laleauo, ai primit cu cinci picături de apă mai multe decât mine.
 - Te rog să mă ierți, n-am vrut să se întâmple asta.
 - Sunt geloasă pe tine că ai mai multă apă decât mine!
 - Mi-am cerut scuze.
 - Tot sunt geloasă pe tine.
 - Hai să nu ne mai certăm pentru cinci picături de apă și să fim prietene.
 - Bine.
- Și cele două flori au rămas prietene pe viață.

Cei doi cai

Bocîi Damian-Iulian

Erau odată doi cai, care erau frați. Cel mare era rapid, dar cel mic nu era așa de rapid ca fratele lui.

Într-o zi ei au vrut să se întreacă.
Calul cel mic spune:

- Eu nu prea pot să alerg.
- Dacă încerci de multe ori vei reuși.
- Dacă nu voi greși?
- Nu-i nimic, că nici eu nu reușeam când eram mic.
- Bine, voi încerca.

Calul cel mic a încercat de patru ori, iar a cincea oară a reușit.

- Bravo, ai reușit!
 - Sunt foarte fericit că am reușit.
- Și de atunci calul a putut să alerge tot timpul.

Cine muncește, reușește!

La petrecere

Cazacu Alina-Maria-Mirabela

Este ziua surorii mele. Aici mă întâlnesc cu Maria.

-Bună, Maria! Ce faci la petrecerea surorii mele?

Mama ta mi-a dat o invitație. Conversația a fost întreruptă de sosirea sărbătoritei.

-Faceți liniște! A venit sărbătorita!

În sală ne așteaptă: prăjiturile, sucul, tortul și alte bunătăți.

Am cântat sărbătoritei "La mulți ani!", i-am dat cadourile și

apoi a început petrecerea. Noi am dansat toată noaptea. Când s-a terminat petrecerea ne-a părut rău.

Puișorii mei

Cazacu Alina-Maria-Mirabela

În această primăvară, tata a adus zece puișori de găină. A fost o surpriză plăcută și m-am bucurat foarte mult, pentru că îmi doream și eu să cresc puișori de găină.

Eu și sora mea i-am luat în mână și i-am mângâiat. Le-am pus nume la fiecare. De atunci în fiecare zi eu le pun mâncare și apă proaspătă. Când vin de la școală verific dacă puișorii sunt bine și dacă au mâncare.

Acum au crescut și au pene de diferite culori. Sunt foarte drăgălași și îi privesc cum ciugulesc grăunțe.

Tata și mama sunt mândri de mine și au promis că și primăvara viitoare ne vor aduce puișori de găină.

Animalul iubit

Cazacu Alina-Maria-Mirabela

Eu am o cățelușă iubitoare și o iubesc mult. Dimineața îi dau bobite și apă proaspătă. O cheamă Bibi și este specială pentru mine.

Este o cățelușă foarte inteligentă și ascultătoare. Am învățat-o câteva comenzi și a început să reacționeze atunci când i le spun. Am grijă de ea să nu rămână

nemângâiată și o plimb în fiecare zi.

Bibi este animalul meu iubitor.

Ce mândră sunt de cățelușă mea!

Motanul meu, Tomiță

Cazacu Darius-Gabriel

Motanul meu, Tomiță, este foarte leneș. Doarme mereu pe canapea și de fiecare dată când mă aude vine la mine și mă pune să îl mângâi pe cap.

Eu îl iubesc foarte mult. La fel și sora mea mai mare. Noi îl punem în culcușul lui, dar el nu stă și vine după noi.

Așa este motanul meu, Tomiță!

La bunici

Cazacu Darius-Gabriel

Părinții mei sunt plecați la muncă, în străinătate. Eu împreună cu cele două surori ale mele stăm la bunici.

Mă simt bine la bunicii mei și mă distrez la ei: mă joc pe tabletă, ascult muzică și privesc la televizor. Aici nimeni nu mă pune să învăț. Este bine la bunici, dar de-abia aștept să vină părinții și să ajung acasă la mine.

Sora mea cea mare are grijă de noi, adică de mine și de surioara mea.

Licuriciul și broască râioasă

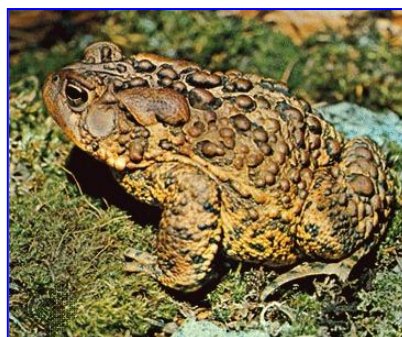
fabulă

Într-o grădină locuia un licurici și o broască râioasă. Broasca râioasă era foarte invidioasă când vedea licuriciul strălucind în noapte.

Într-o zi, se apropie de el și începu să-l sufoce.

-De ce-mi face asta?...abia apucă licuriciul să-l întrebe mirat. Eu nu ți-am făcut niciun rău...

-De ce strălucești atât de frumos? Pentru mine, asta este cea mai mare jignire.

Morala:

Ferește-te de cei care te invidiază!

Îngerul

Fabulă culeasă de Ciorogaru Florin-Ion

A fost odată, în ceruri, un copil pe cale să se întrupeze. Într-o zi, el i se adresă lui Dumnezeu:

- Știi, Doamne, că mâine mă vei trimite pe Pământ, dar spune-mi, te rog, cum voi supraviețui acolo așa mic și neajutorat?

- Dintre miile de îngeri, am ales unul pentru tine. Te va aștepta și va avea grijă de tine.

- Dar aici, în Rai, eu nu fac altceva decât să cânt și să zâmbesc. De asta am nevoie ca să fiu fericit!

- Îngerul tău îți va cânta în fiecare zi. Tu vei simți iubirea lui și vei fi fericit, răspunse Dumnezeu.

- Si, continuă copilul, cum voi înțelege ce îmi vor spune oamenii dacă eu nu știu limba lor?

- Asta este simplu, spuse Creatorul, îngerul tău îți va spune cele mai frumoase și mai dulci cuvinte pe care le vei auzi și, cu multă răbdare și grijă, te va învăța să rostești tu însuși cuvinte.

Copilul privi către Dumnezeu, spunând:

- Și ce voi face când voi vrea să vorbesc cu Tine?

Dumnezeu îi zâmbi copilului și-i spuse:

- Îngerul tău te va învăța cum să te rogi.

Copilul adăugă:

- Am auzit că pe Pământ sunt oameni răi. Cine mă va ocroti?

Dumnezeu răspunse:

- Îngerul tău te va ocroti chiar cu prețul vieții sale!

Întristându-se, copilul zise:

- Dar eu voi fi mereu trist pentru că nu te voi mai vedea.

- Ooo, îngerul tău îți va vorbi continuu despre Mine și te va învăța calea spre Mine.

Astfel, Eu voi fi cu tine întotdeauna.

În acel moment, era atâta liniște și pace în Rai încât se auziră vocile de pe Pământ.

În grabă, copilul puse, oftând, o ultimă întrebare:

- Oh, Doamne, eu trebuie să plec acum. Spune-mi, te rog, numele îngerului meu!

- Numele îngerului tău nu are nicio importanță. Tu îi vei spune simplu: MAMA, răspunse Dumnezeu.

Morala:

În viața ta vei vedea multe locuri, vei întâlni mulți oameni, dar vei avea întotdeauna o singură mamă! Iubește-o, apreciaz-o și respect-o pe cea care a vegheat cu iubire asupra ta încă din prima clipă a vieții tale.

La bălci

Cosor Alexandra-Ana-Maria

Într-o duminică, am mers la bălci cu familia. Mi-am cumpărat un tricou, ca amintire, și un balon în formă de iepuraș.

-Mamă, poți să-mi cumperi o înghețată?

-Sigur, scumpo, după ce mănânci.

Mama mi-a cumpărat o înghețată cu ciocolată pentru că am mâncat. M-am dat în carusel, am mâncat vată de zahăr, m-am dat pe toboggan și am sărit pe trambulină.

Ce zi frumoasă am petrecut la bălci!

picnicul

Cosor Alexandra-Ana-Maria

Într-o zi frumoasă de vară, am mers cu familia la picnic. Acolo am văzut multe vietăți și plante.

Am întrebat:

-Unde ne așezăm, mami?

Mami răspunde:

-Aici, scumpo.

Mama scoase din coșuleț: fructe, legume cu carnea gata pregătită, tortul și sucurile. Am început să mâncăm.

Eu și sora mea am improvisat un teren de fotbal, punând în loc de porți patru bolovani. Alergând după minge să nu intre în poartă, am intrat cu piciorul într-un mușuroi de furnici. Furnicile s-au urcat pe picior și m-au mușcat. Am început să strig:

-Mami, mă ustură pielea!

Mami panicată l-a strigat pe tata să mergem la spital.

După o injecție pe care mi-a făcut-o o asistentă am plecat acasă.

Durerea mi-a trecut repede și am rămas cu regretul că prea repede s-a terminat o zi frumoasă din cauza unui accident nefericit!

Citate despre natură:

*Natura este singura carte în care fiecare filă păstrează câte un adevăr. **Goethe**

*Frumusețea naturii este egalată numai de frumusețea sufletului. **Victor Hugo**

*Geniul omenesc nu va putea nicicând născoci invenții mai desăvârșite ca acelea create de natura, în care nu lipsește nimic și nimic nu-i de prisos. **Leonardo Da Vinci**

*A descrie natura în versuri e asemănător faptului de a preamări o frumoasă eroină sau un viteaz erou. **Cesare Pavese**

Mărgăritarul

Drăgan Claudia-Elena

În grădina mea a răsărit un mărgăritar. O floare perenă, delicată și foarte parfumată. Numită și lăcrămioară este o plantă mică de înălțime, 20-30 cm, cu 2-3 frunze mari, ovale, ascuțite, care parcă vor să protejeze tulpina ce susține 10-20 flori albe, ca niște mici clopoței, foarte plăcut mirositoare, care înfloresc în perioada aprilie-mai. Mărgăritarul crește bine în locuri mai umede. Preferă semiumbra, dar se poate planta și în locuri însorite într-un sol cu mai multă umiditate.

Primăvara sau toamna, în octombrie, la perioade de 3-4 ani, mărgăritarul se poate înmulți prin despărțirea tufelor. Se vor scoate rizomii stoloniferi din pământ, se vor despărți și se vor sorta. Rizomii mari de lăcrămioare vor înflori în primul an după plantare.

În unele țări din Europa occidentală, se păstrează tradiția de a sărbători o zi dedicată lăcrămioarelor, în Franța, Belgia și Elveția aceasta având loc în prima duminică a lunii mai, când locuințele sunt împodobite cu flori și frunze de mărgăritar, iar peste tot domnește o bucurie generală.

Există mai multe legende care vorbesc despre apariția acestor minunate flori. Lăcrămioarele se pare că ar fi apărut odată cu primii oameni, Adam și Eva, gingașele flori răsărind chiar din lacrimile Evei, izgonită din Rai. O altă legendă creștină, însă, ne spune că aceste flori au răsărit din lacrimile pe care le-a vărsat Maica Domnului când l-a văzut pe Iisus răstignit pe cruce. Aceasta s-a retras atunci în Grădina Ghetsimani și s-a rugat Tatălui Cerească să-i ierte pe cei ce au săvârșit păcatul uciderii și să le dea acestora un simbol al legăturii lor cu El. Dumnezeu, ascultându-i ruga, a făcut să răsară numeroase flori mici și albe din pământul udat de lacrimile Sfintei Maria. Așa se face că lăcrămioarele înfloresc în preajma Sfintelor Sărbători de Paști, simbolizând dragostea, puritatea, dăruirea, dar și iertarea.

Totodată, potrivit unei alte legende creștine, înainte de a ucide balaurul, Sfântului Gheorghe a început să-i sângereze brațul, iar puterile au început să-i scadă. Din stropii de sânge ajunși pe pământ au răsărit niște flori mici, albe, ce răspândeau o mireasmă puternică, nemaiîntâlnită, care i-a întărit forțele, acesta reușind, astfel, să câștige lupta cu balaurul. Florile apar, de atunci, în preajma sărbătorii Sfântului Gheorghe (23 aprilie), de unde și denumirea pe care acestea o mai poartă, de iarba Sfântului Gheorghe.

Cu toate că întreaga plantă este toxică, ea are și importante proprietăți medicinale, care pot fi puse în valoare doar printr-o atentă preparare, de către specialiști, a infuziilor, maceratului și tincturii de lăcrămioare. Datorită conținutului de glucozide și de saponine, stimulenți cardiaci foarte folosiți în medicină, lăcrămioarele pot fi folosite pentru tratarea afecțiunilor cardiace, dar și pentru îmbunătățirea memoriei, a migrenelor, a nevralgiilor și a amețelilor.

Lăcrămioarele, plante ce au răsărit ca un dar divin, aduc cu ele speranța că binele va triumfa, fiind, astfel, și simbolul dragostei pure, al fericirii îndrăgostiților și al logodnei.

La celți era floarea de nuntă, pentru că toate căsătoriile care se țineau în luna mai, când înfloresc mărgăritarul, erau considerate norocoase și fericite. Atunci când sunt oferite prietenilor, iubitei sau mamei, lăcrămioarele transmit un mesaj de bucurie, iar ca floare a iubirii, este o promisiune a fericirii în doi, un simbol al atașamentului și al respectului.

Furnica și turtureaua

după Esop

Într-o zi, o furnică s-a dus la râu să-și astâmpere setea. Curentul era însă atât de puternic, încât a prins-o și a luat-o, de era cât pe-aici să se înece. Văzând acestea, o turturea, care stătea pe o creangă, rupse o frunză și o aruncă chiar lângă furnică. Furnica se urcă pe frunză și ajunse în siguranță la mal. Nu mult după aceea, trecu pe acolo un vânător de păsări, care se așeză sub copac. Cum văzu turtureaua, pregăti o capcană ca s-o prindă. Furnica observă ce plănuieste păsărarul. Fără să soviaie, se urcă pe el și-l înțepă de picior. Păsărarul urlă de durere, scăpând capcana. Zgomotul o sperie pe turturea, care zbură de pe creanga ei și scapă cu bine.

Morala: Binele cu bine se răsplătește.

Vulturul și cioara

de Esop

Un vultur se repezi din înălțimea cerului drept spre un miel și apucându-l cu picioarele îl răpi cu ușurință. O cioară văzuse asta și se credea tot atât de puternică. Ea se repezi la un berbec. Dar zadarnic se opinti să-l ridice. Nu numai că nu fu în stare, dar pe deasupra se mai și încurcă în lâna sa, așa că nu mai fu în stare să zboare mai departe.

Când ciobanul o văzu cum se zbate, o prinse, îi tunse aripile și o dete copiilor săi

ca jucărie.

-”Tăticule- întrebară copiii bucuroși- care este numele acestei păsări?”

- ” Acum un ceas – răspunse păstorul – ea se credea vultur, dar acum trebuie să-și dea seama că nu- i decât o biată cioară.”

Morala: Măsoară-ți puterile înainte de a face ceva, altfel riști să te faci de râs!

Anotimpul ruginii

Dura Petruța-Gabriela

A sosit toamna, un anotimp frumos, cu multe recolte și multe bucurii. Frunzele ruginii au acoperit pământul încălzit de razele soarelui. Totul în jur este incredibil de frumos.

Oamenii își adună recoltele de pe câmp, copiii încep școala iar peste tot parcă se simte o zarvă continuă.

Însă, totodată natura cedează, pleacă păsările în țările calde, altele se pregătesc de anotimpul rece care va sosi, crengile pomilor rămân fără frunze.

Toamna se va apropia de sfârșit, prin vâi vântul sună neîncetat ducând cu el frunzele ruginii.

Pisica mea

Dura Petruța-Gabriela

Este primăvară. Totul în jur s-a trezit la viață. Păsările s-au întors din țările calde, iarba a crescut, mieii zburdă pe câmpii, iar noi, copiii, ne jucăm pe afară fără a fi nevoiți să ne îmbrăcăm așa gros ca astă iarnă.

Într-o zi pe când ne jucam cu mingea, eu și sora mea am auzit un mieunat scurt. Prima dată am crezut că ne înșelăm, dar când am ascultat mai bine, după o tufă de urzici am văzut capul unei pisici. Am lăsat jocul și ne-am apropiat de ea. Era un pui de pisică. Am luat-o acasă, am îngrijit-o și i-am pus numele Lia. Pisica noastră în scurt timp a început să se joace cu noi și a devenit cea mai bună prietenă a noastră. Când noi suntem la școală, Lia stă cu bunicii noștri.

Obstacolul din drum

- fabulă -

În vremuri străvechi, un rege dădu ordin, într-o buna zi, ca pe drumul cel mare al regatului să fie pus un bolovan uriaș. Apoi, regele se ascunse și urmări să vadă dacă cineva va îndepărta din drum piatra uriașă. Câțiva supuși de la curtea sa și câțiva negustori trecură pe acolo, dar ocoliră bolovanul. Cei mai mulți îl acuzară pe rege că nu păstrează drumul liber, dar nu făcură nimic pentru a-l elibera.

Apoi, regele zări venind pe drum un țăran sărman, cărând în spinare o legătură mare de spice de orez. Apropiindu-se de bolovan, țăranul puse legătura jos și încerca să mute piatra la marginea drumului. Străduindu-se din greu, reuși în cele din urmă. Pe locul unde fusese piatra, găsi un săculeț. În el se aflau mai multe monede de aur și o însemnare a regelui, care preciza că banii îi vor aparține celui care va îndepărta piatra. Țăranul păstră banii și își urmă drumul.

Morala: Fiecare obstacol din drumul nostru în viață reprezintă o provocare și un prilej de a evolua. Fiecare reușită, fiecare depășire a unei greutăți ne oferă împlinire și mulțumire.

Aventura din cireș

Floarea Florin-Daniel

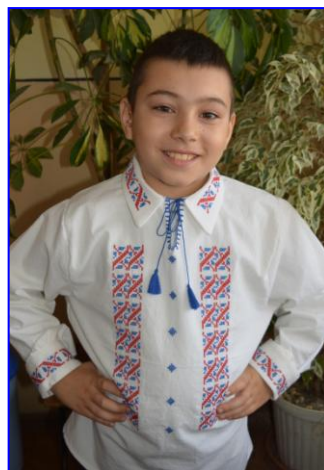
Era o zi însorită de vară. Adierea călduță a vântului înmiresmea aerul cu parfumul cireșelor coapte.

În grădină, cireșul se înălța falnic, mândrindu-se parcă cu podoabele sale sângerii.

Am pornit tiptil, tiptil spre cea care părea a fi o aventură. Cu pași mici și atenți am început să mă urc în cireș. Spre vârf, cireșele se arătau atât de mari și coapte... Fără ezitare, cu sufletul tresăltându-mi de entuziasm, am început să mă înfrupt, simțind gustul dulce al unei mici victorii.

Deodată, am auzit un lătrat puternic și m-am speriat. În acel moment piciorul mi-a alunecat și creanga s-a rupt și am căzut puternic în iarba proaspăt crescută. Din fericire am avut doar o mică contuzie la cap, dar eram nevoit să le mărturisesc părinților boroboața. Bunicul mi-a ținut o lungă predică, iar mama m-a certat dur din simplul motiv că am avut tentativa de a minți.

Cu toate acestea am fost fericit că am putut totuși să gust acele mici ispite: cireșele.

primăvara

Floarea Florin-Daniel

Acum plouă, acum e vreme frumoasă și câteodată ninge. Bat vânturi puternice.

Zilele cresc mereu și când e vreme bună, soarele e cald și vesel.

Pe câmpul verde se joacă mieii. Au înfrunzit și pădurile. O seamă de copaci au dat în floare. Pajiștea e numai flori.

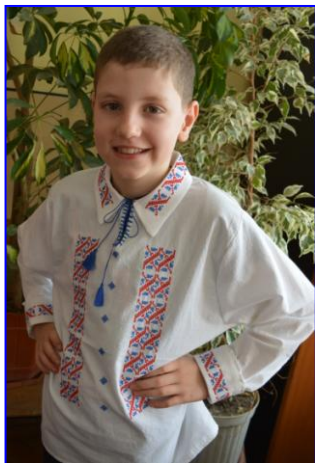
Mierla fluieră în zăvoi, noaptea cântă privighetoarea, iar cucul își strigă numele prin pădure. Pretutindeni vezi zburând păsările în crâng cu paie în cioc, ca să-și facă moale și cald cuibul. Au sosit acum și rândunelele și alungă din cuibul lor vrăbiile, care s-au adăpostit pe iarnă.

Ce de mișcare, ce de viață și veselie peste tot locul!

Toată natura parcă e în sărbătoare.

Citate despre primăvară:

- *Primăvara este o sărbătoare imensă la care participă toate elementele naturii.* **Victor Hugo**
- *Primăvara e acea perioadă a anului când la soare e vară, iar la umbră e iarnă.* **Charles Dickens**

CORNEL ȘI IONEL

Gheban Sergiu-Gabriel

Mulțumit că și-a terminat de făcut lecțiile, Cornel și-a luat blocul de desen, creioanele și acuarelele, cu gândul de a desena în grădină, la umbra nucului îndrăgit.

S-a așezat în locul preferat și, luând drept model un trandafir îmbobocit, stropit cu rouă, a început să deseneze.

Deodată, a auzit două glasuri subțirele, dar foarte hotărâte:

-Bună ziua, surato! Veselă și hărnicuță?

-Bună ziua, vecină! De un timp nu mai sunt cea pe care o știi, plină de viață și poftă de muncă. Sunt tare, tare supărată!

-De ce ești așa supărată?

-Uite ce necaz avem. Ionel, băiețelul din vecini, ne strică mereu mușuroiul și pe noi ne alungă. Sărmanele de noi, tot reparând, nu mai reușim să adunăm provizii pentru iarnă.

-Ai dreptate, surato, mare necaz!

-Din fericire, Cornel al nostru știe că facem multe lucruri bune și nu ne face rău, ba chiar ne protejează dacă cineva încearcă să ne deranjeze.

-Ce bine! Și n-ar putea să-l învețe și pe Ionel?

-Ba da, doar sunt prieteni buni!

Auzind acestea, Cornel a lăsat totul baltă și a fugit la Ionel, căruia i-a povestit ce a auzit.

De atunci, furnicuțele își văd liniștite de treaba lor, iar băieții le urmăresc și le admiră cât de harnice și bine organizate sunt.

Vulpea și iepurele

fabulă de Esop

Într-o zi, un iepure i-a spus cumetrei vulpe:

-“Se spune că ești tare pricepută și obții adesea mari foloase în lume. Cum știi să aduci norocul de partea ta?”

-“Dacă îți dorești cu adevărat să afli secretul succeselor mele”, i-a răspuns vulpea, “te invit la mine la masă.”

Iepurele a acceptat invitația, dar atunci când a ajuns în casa vulpii și a zărit că nu era nimic de mâncare pe acolo decât el însuși, gata să fie înfulecat de cumătra roșcată, a zis:

- “În cele din urmă, prea târziu din păcate, am înțeles de unde îți vine faima. Nu din pricină că ești cu adevărat pricepută la ceva, ci din cauza șireteniei tale.”

Morala:

Curiozitatea nemăsurată te poate băga în belea.

Prima floare

Ghiță Adelina-Ana-Maria

Este primăvară. Pământul a început să se dezghețe.
Un ghiocel a scos căpșorul fraged printre frunzele uscate,
rămase din toamnă.

Gheorghiță culege ghiocelul pentru mama sa. Mama
a ghicit surpriza lui. Îl mângâie și îi spune:

-Mulțumesc frumos, băiețelul meu!

Neghiniță

Ghiță Adelina-Ana-Maria

Neghiniță era un băiat cât o neghină.

Într-o zi a plecat în pădure la ghionoaia Gherghina.
L-a luat ca ghid pe Arghir, prietenul lui. Au ajuns într-un
loc cu ghinde. Neghiniță nici nu se vedea printre ele.
Arghir îl căută îngrijorat. Parcă îl înghițise pământul.

-Unde ești, Neghiniță?

-Aici, după ghinda cea mare. M-am înțepat într-un ghimpe.

-Ce ghinion! Nu vom mai ajunge la ghionoaia Gherghina.

Leul, vulpea și măgarul

Fabulă

Leul, vulpea și măgarul au hotărât să se ajute reciproc la vânatoare.
După ce au vânat și au prins multă pradă, la întoarcerea din pădure, Leul l-a rugat pe
măgar să împartă prada între cei trei parteneri. Măgarul a împărțit cu grijă prada în
trei părți egale și a invitat apoi cu modestie pe ceilalți doi să-și ia ei primii câte o parte.

Văzând acestea, leul s-a înfuriat la culme, l-a omorât pe măgar și l-a devorat pe loc.
Apoi a cerut ca vulpea să-i facă o favoare și să facă ea împărțirea.

Vulpea a pus pentru leu într-o grămadă mare aproape tot ce prinseseră la vânatoare,
lăsându-și pentru ea cea mai mică bucată posibilă.

Leul a spus:

- Excelentul meu tovarăș, cine te-a învățat arta împărțirii, ca să știi să împarți totul
atât de bine? Ai făcut-o aproape la cel mai bun mod posibil.

Vulpea a replicat:

- Am învățat de la măgar, văzând ce soartă a avut.

Morala: Fericit este acela care poate învăța din nenorocirea altora.

Vacanța

Gîrlea Estefany-Isabel

Eram atât de nerăbdătoare să vină vacanța. Îmi făcusem atâtea planuri: ce voi face, unde mă voi duce, cu cine mă voi întâlni.

Și iată că momentul mult așteptat a venit. A venit vacanța!

Zilele au trecut foarte repede. Mai nimic din ce am plănuit nu am apucat să fac. Și fără să realizez s-a terminat vacanța și a început școala.

Frica de întuneric

Gîrlea Estefany-Isabel

Era seară. Eu trebuia să mă culc singură, dar nu puteam. Îmi era frică de întuneric.

M-am pus în pat cu veioza aprinsă.

Mama mi-a stins veioza. Îmi era și mai frică! Nu mă puteam mișca, dar am ațipit. Am visat că mă culcasem singură și m-am trezit plină de energie și veselă. Dar ce să vezi? Era doar un vis! În cameră era întuneric și am început să strig:

- Mamaaaa!
- Mama a venit repede, m-a luat în brațe și am adormit liniștită.

Zâna Măseluță

Gîrlea Estefany-Isabel

Se făcuse seară. Eu trebuia să îmi pun dintele sub pernă. După ce m-am culcat, am simțit ceva mișcând perna. Când m-am întors, surpriză! Ce să vezi? Era Zâna Măseluță. Eu am întrebat-o:

- Ce cauți aici?
- Am venit să îți iau dintele!
- Aaa, tu ești Zâna Măseluță!
- Da, eu sunt Zâna Măseluță și vin să îți iau dintele la schimb pentru un bănuț.

M-am culcat la loc, iar Zâna Măseluță mi-a luat dintele la schimb pentru o bancnotă de o sută de lei cu condiția să-mi aducă altul mai puternic și mai frumos.

A venit primăvara

Greere Maria-Lavinia-Bianca

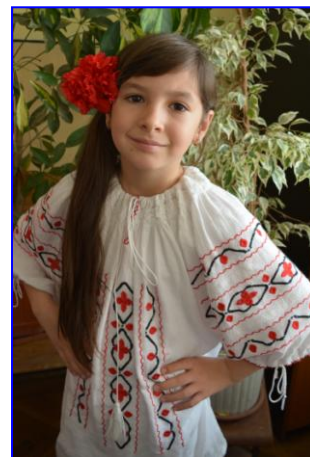
Zăpada și-a adunat mantia rece și a plecat.

Copacii, iarba, toate împrejurimile sunt verzi. S-au întors păsările călătoare. Rândunelele sunt nerăbdătoare să-și ocupe cuiburile.

Albinele își încep alergătura din floare în floare.

Ghiociei și viorelele ne încântă privirile și ne anunță că de acum a venit un alt anotimp. În curând rândunelele își vor cloci ouăle și vor scoate puișori.

Noi, copiii, suntem bucuroși de venirea acestui anotimp!

Vara

Greere Maria-Lavinia-Bianca

Sunt copil. Și ce îmi place unui copil cel mai mult, decât să se joace. Îmi place să alerg pe câmpul plin cu flori, îmi place să merg printre straturile din grădină alergând după fluturași, îmi place să mă întind după crengile pline de cireșe, să-mi umplu buzunarele cu ele și să le dau prietenilor mei.

Ador vara când plec cu familia la iarbă verde, pe marginea unui râu unde facem grătar, baie și ne jucăm până la apusul soarelui, când trebuie să ne întoarcem acasă.

De multe ori mi se pare că ziua a trecut prea repede și nu am făcut tot ce mi-am propus. Vreau să mă joc mai mult cu fetele, vreau să mă dau cu rolele, vreau să fac baie, vreau să fac de toate pentru că e cald și frumos.

Găina și rândunica

(după o fabulă de Esop)

Odată, o găină a dat peste ouăle unei vipere și le-a așezat lângă propriile ei ouă, clocindu-le cu o mare dragoste maternă.

O rândunică cu mintea ageră a văzut ce se întâmplă și i-a zis:

- Măi orătanie prostănacă, chiar nu îți dai seama ce faci? Din ouăle străine pe care le clocești se vor ivi niște creaturi rele, ce se vor hrăni nu numai cu tine, ci și din trupul fraged al puilor tăi."

Morala:

Dacă cultivi răutate, nu va dura mult până va înșfăca mari bucăți din sufletul și trupul tău. Răul crecut la sânul tău devine propriul tău rău. Dacă crești rău un copil, acesta nu își va duce aminte de bunătatea ta, ci de felul rău în care l-ai adus întru lume.

Piticul Mincinos și Piticul cel Bun

Handoreanu Maria-Casiana

A fost odată un pitic năzdrăvan și mincinos. El mințea pe toată lumea, chiar și pe prietenul său cel mai bun care se numea Piticul cel Bun. Acesta îl ierta de fiecare dată pentru că era mai mic decât el.

Într-o zi, cei doi pleacă într-o drumeție în pădure. Ajunseră la o peșteră unde erau mulți țurțuri din piatră care atârnau de tavan.

Piticul Mincinos spuse:

Peșteră! O să fie grozav!

-Te sfătuiesc să nu intrăm acolo, pentru că este foarte întuneric, iar țurțurii de piatră ar putea să cadă și să ne blocheze.

Piticul Mincinos nu ascultă ce spuse Piticul cel Bun și se gândi să-l mintă pentru a putea intra în peșteră.

-Ai dreptate, nu ar trebui să intrăm! spuse Piticul Mincinos râzând.

Piticul cel Bun îl crezu, dar într-o clipă fu împins de Piticul Mincinos în peșteră, care începu să strige:

-Am reușit! Am reușit!

Țurțurii începură să cadă și îi blocază pe cei doi în peșteră.

-Te-ai ținut! Acum cum o să ieșim de aici?

-Îmi pare rău! spuse speriat Piticul cel Mincinos. Am crezut că va fi amuzant.

Dintr-o dată, pereții începură să sclipească și apără o fată cu ochii verzi și cu părul auriu, îmbrăcată cu o rochie albastră. Ea îi spuse Piticului Mincinos că nu este bine să minți și, cu bagheta magică îi eliberă pe cei doi prieteni.

Piticul cel Mincinos a învățat că nu este bine să mintă și de atunci i-a rămas numele de Piticul cel Năzdrăvan.

Șoimii

fabulă culeasă de Handoreanu Maria-Casiana

Un împărat a primit doi șoimi. Unul a fost antrenat, iar despre celalalt i s-a spus că refuză să se dezlipească de creanga pe care stătea. Unul dintre slujitori trebuia să se cațere în fiecare zi în copac să-i ducă de mâncare.

După ce a încercat în fel și chip să facă șoimul să zboare de pe creangă, împăratul și-a rugat supușii să-l ajute. Un bătrân înțelept s-a oferit să facă el asta și a doua zi când s-a trezit, împăratul a văzut șoimul zburând de colo-colo.

- Cum ai făcut? și-a întrebat el supusul.

- A fost foarte simplu. Nu a trebuit decât să îi tai craca de sub picioare.

Morala: Uneori trebuie să ni se taie craca de sub picioare ca să ne aducem aminte că putem zbura.

Primăvara

Holtea Mihnea-Andrei

În sfârșit a sosit și primăvara! Odată cu ea natura și-a dat jos mantia albă, purtată o iarnă întreagă. Soarele puțin palid își strecoară razele printre crengile copacilor adormiți. Iarba cea verde începe să încolțească. Păsările călătoare se întorc liniștite din țările calde, știind că aici își vor găsi un loc unde își vor face cuibul și se vor înmulți. Ciocârlia cântă cu glasul ei dulce, triluri care încântă natura. În văzduh se plimbă mirosul minunatelor flori.

Fiica cea mai tânără a anului a adus odată cu ea multă bucurie. Totul este ca într-un vis: păsări de tot felul cu ciripitul lor, florile de toate culorile care înprospătează natura și soarele care trimite oamenilor o rază de speranță.

Bine ai venit, dulce primăvară!

Bananierul

Holtea Mihnea-Andrei

Bananierul este o plantă ierboasă, care, din cauza mărimii și structurii, este deseori confundat cu un arbore. Este cultivat pentru fructele sale.

În lume, bananele ocupă locul patru după orez, grâu și porumb în consumul uman; sunt crescute în 130 de țări din lume, mai multe decât pentru orice alt fruct de cultură.

Bananele sunt originare din Asia de sud-est.

Marea parte a producătorilor este formată din fermieri mici, care folosesc aceste culturi pentru consumul casnic sau pentru comercializarea locală. Deoarece bananele sunt produse în continuu de-a lungul unui an, acestea reprezintă o sursă de hrană importantă în timpul sezonului foametei (acea perioadă a anului când alimentele provenite din recoltarea anterioară s-a terminat, iar cea din anul curent nu este gata de cules). Din aceste motive bananele sunt extrem de importante pentru siguranța alimentației.

Pe lângă acest aspect incredibil, banană este și un fruct miraculos. Este considerată de nutriționiști singurul fruct care poate asigura o masă completă, datorită numeroaselor sale calități. Conține foarte puține grăsimi sature, colesterol și sodiu, fiind o sursă importantă de fibre, vitamina C, potasiu și magneziu.

Cu excepția celor bolnavi de diabet (care, totuși, pot consuma flori fierte de bananier), banana poate fi consumată de oricine și mai ales de către cei care depun efort fizic și intelectual susținut. Cenușa obținută prin arderea plantei este folosită pentru calmarea durerilor de burtă, reglând activitatea din tractul gastrointestinal. Tot cu cenușa de bananier se tratează și crizele de ulcer. Extractele de plantă se folosesc în afecțiuni cum ar fi diareea și dizenteria, cât și în tratarea unor maladii ale sistemului nervos.

La film

Munteanu Roberto-Sebastian

În vacanța de primăvară, doamna învățătoare a organizat o excursie la Tg-Jiu. Acolo am vizitat câteva puncte turistice și apoi am mers la cinema.

La cinema rula un film pentru copii "Cartea junglei". Personajul principal era un copil, Mowgli, care s-a rătăcit în junglă. Filmul era despre cum a reușit copilul să trăiască cu animalele sălbatice.

Cel mai bun personaj din film a fost ursul Baloo. El îl salva pe copil de fiecare dată când era la necaz. Cel mai rău personaj a fost tigrul Shere Kham, care voia să-l mănânce pe copil.

Mi-a plăcut foarte mult acest film și de atunci am început să o ascult mai mult pe mama, pentru că mama face foarte multe eforturi pentru a ne crește și ne asigură tot ce ne trebuie.

Băiatul și oglinda

Munteanu Roberto-Sebastian

Într-o zi privesc în oglindă. Văd un băiat.
Îl întreb:

- Cine ești tu, urâtule?
- Ești tu, răspunde oglinda.
- De ce scoți limba la mine, oglindă?
- Tu scoți limba la mine!
- Vezi că îți dau un pumn!
- Ar trebui să-ți dai ție, poate așa vei înțelege că oglinda te arată așa cum ești.

Munca, prietena mea

Munteanu Roberto-Sebastian

- Salut! Ce faci, dragă Muncă?
- Bine, cu treabă.
- Aș vrea să fii prietena mea.
- De ce?
- Tu ești harnică și frumoasă și vreau să învăț multe lucruri de la tine.
- Bine, atunci de azi suntem prieteni

Acvariul

Popescu Riana-Cristina

Andra, Isabel și Adelina privesc cu mare atenție peștii care stau în acvariu.

Pești mici, gingași se strecoară cu multă agilitate printre plantele acvatice. Alți pești mai mari, cu solzi ca de argint, înoată agitați până la marginea acvariului. Un cap argintiu pare un submarin gigantic pe lângă ceilalți pești.

Copiii se întreabă cum se întâmplă ca o mulțime de pești să nu provoace deloc gălăgie.

Vizita

Popescu Riana-Cristina

Casiana și Adelina au mers la Grădina Zoologică. Acolo s-au întâlnit și cu Isabel. Ele vor să vadă toate animalele.

La o margine, după o poartă ruginită, le atrag atenția niște maimuțe gălăgioase. Ele se cațără pe crengile unui copac bătrân. Într-o cușcă învecinată se agită doi leoparzi. Casiana se apropie de cușca lor.

-Nu trebuie să mergi atât de aproape, Casiana! îi spune Adelina. Animalele acelea sunt periculoase!

Fetele și-au continuat vizita și la cuștile celorlalte animale.

La concurs cu săniile

Popescu Riana-Cristina

E iarnă. Stele strălucitoare se cern pe pământul înghețat.

Copiii ies la joacă cu săniile. Ei urcă coasta. E concurs. Săniile alunecă lin. Andra se răstoarnă cu sania. Daiana o ajunge.

-Ai sanie iute, Andra!

-M-a trântit. Am ratat sosirea.

-Nu-i nimic! Vei concura și mâine!

Andra se scutură de zăpadă. Ia sania de funie și urcă pe coastă. Se urcă din nou pe sanie.

E furioasă, dar totodată bucuroasă că este multă zăpadă.

A nins mult. Omătul e mare.

Ce iarnă minunată!

Florile sănătății

Porumbel Ion-Bogdan

Elevii au aflat la școală despre importanța plantelor folosite în vindecarea bolilor. Ei au pornit să culeagă plante medicinale. Florin a umplut un săculeț cu flori de tei parfumate, folosite ca ceai contra răcelii. Felicia a strâns flori de mușetel, din care se face un ceai bun pentru dureri în gât.

Felix a cules izmă din grădină. Această plantă are frunze dințate, iar în vârf un buchet de flori mov.

Ștefan a cules flori de sunătoare. A aflat că ceaiul din ele e bun pentru ficat și pentru stomac.

Copiii vor să învețe mai multe despre farmacia verde a naturii.

Fluturașul Ovi

Porumbel Ion-Bogdan

La școala din poiana cu flori învățau mulți fluturi. În fiecare zi se întâlneau la școală și fredonau cântece frumoase în limba română, engleză, franceză, germană.

Astăzi, niciun coleg fluture nu și-a amintit cântecul în limba engleză. Ovi era un fluture pe care ceilalți nu prea îi băgau în seamă. Stătea singur pe o floare și fredona încet.

Fluturașul Ina îl aude.

-Fii bun și fredonează tare, să ne amintim și noi!

Fluturașul Ovi a prins curaj. Fredona din ce în ce mai tare. Fluturașul Ovi era foarte bun la limba engleză. Colegii fluturi și-au amintit cântecul. În fiecare pauză l-au fredonat.

-Ce frumos cântă, fluturașule Ovi! i-au spus ceilalți fluturi.

Citate despre sănătate:

- Un organism sănătos este camera de oaspeți a sufletului, un organism bolnav o închisoare. **(Francis Bacon)**
- Sănătatea este ca banii, niciodată nu vom avea o adevărată idee de valoarea sa până când o vom pierde. **(Josh Billings)**
- Cu siguranță sănătatea este mult mai valoroasă ca și banul, deoarece sănătatea face banul **(Samuel Johnson)**
- Prima bogăție este sănătatea. **(Ralph Waldo Emerson)**

Cățelul meu, Max

Pufan Andrei-Lucian

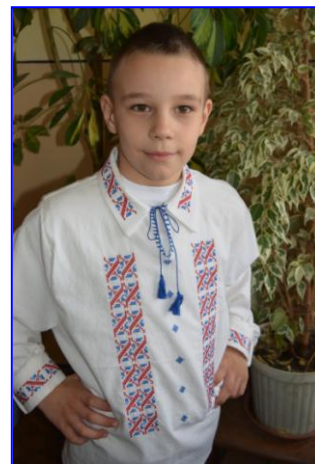
Era o zi de sărbătoare. Eu și familia mea am plecat la bălciul care se organizează anual în comuna Polovragi.

Îmi aduc aminte cât de nerăbdători eram, eu și fratele meu, să ajungem la bălci. Voiam să vedem ce noutăți sunt la locurile de joacă pentru copii.

De cum am intrat în comuna Polovragi, drumul a devenit foarte, foarte aglomerat. Tata căuta cu disperare un loc în care să poată lăsa mașina în siguranță. După ce a dat câteva târcoale pe străduțele înguste, undeva la umbra unui nuc bătrân zărește un spațiu de parcare. Odată parcată mașina, am coborât cu gândul să ne îndreptăm spre bălci, dar un scâncit slab de cățel ne-a îndreptat privirile spre trunchiul bătrân al nucului. Acolo cinci suflete mici plâneau în jurul unei casserole cu ceva resturi de mâncare. Nu ne-am apropiat prea mult ei, ca nu cumva să- i speriem, dar tata a spus:

-Când ne vom întoarce vom adopta și noi unul. De atunci nici tiribombele, mașinuțele, baloanele cu aer sau topoganele nu mi-au mai putut lua gândul de la acei cățeluși abandonați.

Așa am ajuns să îl avem pe cuțu nostrum, Max. Acum are șapte luni și este un cățel răsfățat.

Lebăda de vară

Pufan Andrei-Lucian

Lebăda este o specie ocrotită de lege datorită frumuseții și rarității sale. Se adună în grupuri mari, unde au loc deseori lupte teritoriale violente, în care masculii dominanți îndepartează intrușii prin “alunecări pe apă și salturi, bătând apa cu ajutorul aripilor.

Lebedele au o singură pereche toată viața. Cuplul își menține de obicei aceeași zonă în care femela depune ouă și clocește. Are o lungime de 140-160cm și cântărește 8-12 kg. Masculii sunt de obicei mai mari. Deschiderea aripilor este de 2 – 2.5 metri. Penele sunt albe, coada relativ lungă și ascuțită la vârf. Ciocul lebedei de vară la maturitate este roșu-portocaliu. Lebăda de vară nu cântă, însă aripile produc un fâlfâit muzical în zbor care se aude de la distanță. Acel sunet este produs de aerul care trece prin penele de zbor.

Când înoată gâtul este ținut grandios în formă de S și ciocul în jos în timp ce aripile stau ridicate sub forma unui scut. În parcurile și grădinile zoologice ale marilor orașe este printre cele mai apreciate păsări decorative fiind îmblânzită relativ ușor. Lebăda de vară cuibărește și în lacurile și bălțile din Delta Dunării unde își face cuibul în stuf cât mai departe de eventualii prădători. Uneori mai cuibărește și pe râurile lente sau pe canale mai aproape de oameni dacă are condiții bune (dacă se simte în siguranță, își procură hrana cu ușurință, etc.). Ouăle sunt clocite de ambii părinți timp de 34-36 de zile. În această perioadă masculul își apără cuibul cu îndârjire.

Lebăda de vară trăiește aproape 20 de ani în sălbăticie și 30-40 de ani în captivitate.

Vara

Rădoi Maria-Alexia

Pe bolta cerească se zărește cu ușurință mingea de foc ce se joacă cu rândunelele. Ciripitul păsărelor răsună prin împrejurimi. Anul școlar s-a terminat, iar copiii așteaptă să plece la țară la bunici, la munte sau la mare... Fluturii viu colorați aleargă din floare în floare. Livezile scăldate-n aur, ne așteaptă pe toți cu roade din belșug. Șoapta pădurilor și surâsul mării ne mângâie auzul. Soarele arunca scipiri de platină peste întreaga natură, care juca în codri, păduri și luminișuri. Animalele încep să-și strângă hrană. Albinele zboară dintr-o floare în alta să adune polen. Blânda batere de vânt lua toate florile parfumate la un vals vienez. Zâna Verii a sosit pe meleagurile noastre în caleașca ei de raze de soare, trasă de doi fluturi colorați. Ea poartă o rochiță țesută cu fir de aur. Vrea să poposească la noi ceva timp. A venit împreună cu niște animăluțe pufoase. Roua dimineții se așeza delicat pe florile înmiresmate. Pe nisipul fin și auriu, pe lângă marea cea nesfârșită și înspumată se plimbă copiii. Glasul păsărilor se amestecă cu glasul copiilor, care se joacă cu natura pe ulițele satelor, iar apoi formează o melodie fermecătoare. Natura este în mare sărbătoare, a întins o masă mare și lungă, plină de mâncăruri, fructe din belșug.

Zâna Verii a îmbrăcat toată natura în culorile ei preferate. În livezile bunicilor așteaptă coșuri pline cu mere, pere, prune și alte roade din belșug. Oamenii și natura sărbătoresc venirea verii până nu e prea târziu și vara pleacă și sosește toamna cu norii grei care își poartă plumbul, cu ploile ei reci și albastre, cu frunze cărămizii și roșiatice, cu fructe care te îmbată cu mirosul lor înmiresmat. Parcă primăvara a trecut așa de repede ca o stea căzătoare, dar oamenii și-au pus dorința la ea să nu le aducă greul, și a venit un anotimp mirific, fascinant, plin de culoare, cu fructe din belșug, cu vacanțe, și așa s-a și întâmplat pe târâmurile noastre după primăvara caldă, unde vântul adie și ne aduce sub nas mirosul florilor și al ierbii încolțite și înverzite, vine cel mai frumos anotimp dintre toate... vara.

Vara este preferata mea.

Mieunică

Rădoi Maria-Alexia

Ieri, după ce m-am întors de la școală, am mers în vizită la bunici. Stând pe patul lor, l-am admirat pe Mieunică, un motan leneș, dar cuminte și isteț. Bunicii îl îndrăgesc pe Mieunică, deoarece are blănița pufoasă, capul cu două urechi micuțe, ochii jucăuși și verzi ca două mărgele și-o codiță stufoasă ca o unei vulpițe. Jucându-mă cu el în grădina din fața casei, i-am auzit mieunatul dulce și alintat.

Ce frumos e Mieunică!

Pisica mea

Turturea Ioan-Alexandru

Pisica mea de companie are culoarea neagră. Pe pisica mea o cheamă Sanda. Eu o hrănesc cu bobote. De câte ori o strig vine la mine pentru că îmi cunoaște vocea. Ea vine încetișor la mine și uneori nici nu o aud. Pisica mea se ceartă de multe ori cu câțelul. Sanda are blana frumoasă, un negru lucios. Îmi place foarte mult să stau cu pisica mea!

Cățelul cel cuminte

Turturea Ioan-Alexandru

Cățelul meu vrea la plimbare, dar astăzi nu pot, pentru că merg în excursie. Îl mângâi și îi zic:

-Astăzi nu pot să te plimb. Merg în excursie cu colegii mei. La ora opt este plecarea. Trebuie să plec la școală. Mergem în excursie la Grădina Zoologică din Vâlcea. Promit că atunci când mă voi întoarce te voi scoate la plimbare.

El s-a uitat lung la mine și a dat din coadă parcă spunându-mi că mă așteaptă până mă întorc. Ce cuminte este cățelul meu!

Casa cu o mie de oglinzi

Fabulă

Cu mult timp în urmă, într-un orășel din Dacioland, exista o casă cunoscută sub numele de "Casa cu o mie de oglinzi". Într-o zi, un cățeluș mititel, vesel din fire, aflând de această casă, s-a hotărât să o viziteze. Bucuros că a ajuns la destinație, sărind fericit pe scări, a intrat în casă. S-a uitat pe hol dând din coadă, cu urechiușele ciulite de emoție, când ce să vezi! Surpriză! S-a trezit că era privit de alți o mie de cățeluși fericiți și prietenoși care dădeau din coadă ca și el. A zâmbit și a primit înapoi o mie de zâmbete, la fel de calde și prietenoase. Era normal, doar era casa celor o mie de oglinzi. Când a plecat, s-a gândit: "Este un loc minunat. Mă voi întoarce să-l vizitez și altădată!"

În același orășel, alt câine, care nu era la fel de fericit și prietenos ca primul, s-a hotărât și el să viziteze casa. A urcat cu teamă scările, apoi cu coada între picioare și cu capul plecat a intrat în casă. Când a văzut o mie de câini neprietenoși uitându-se la el, s-a speriat de i s-a zbârlit părul pe spate, mârâind și arătându-și colții. Când ceilalți o mie de câini din oglinzi și-au arătat și ei colții, a fugit speriat. Odată ieșit afară, s-a gândit: "E un loc îngrozitor, nu mă mai întorc acolo niciodată!"

Morala: Toate chipurile sunt oglinzi. Lumea este ca o oglindă. Dacă vei arăta lumii o față acră, lumea îți va arăta, la fel, o față acră. Dacă vei zâmbi, lumea îți va zâmbi și ea. Mai mult, dacă vei arăta lumii întotdeauna caracterul tău frumos, lumea și viața îți vor arăta partea frumoasă.

A venit primăvara

Ungureanu Maria-Denisa

Vremea rece a trecut, zăpada s-a topit, râurile au crescut și primăvara a sosit. Vremea începe să se încălzească, copacii încep să înmugurească și ciripitul păsărilor se aude vestind că va veni primăvara. Câmpurile au început să înverzească și primele flori care au înflorit sunt ghiociei, vestitorii primăverii.

Odată cu venirea primăverii, noi, copiii, ieșim la joacă, la plimbare prin parcuri, admirând peisajul frumos al naturii.

Tot în anotimpul primăvara așteptăm să vină păsările călătoare: berzele, rândunicile, cucii, pupezele, etc.

Ghiociei îi mulțumesc soarelui pentru căldura binefăcătoare, iar soarele le răspunde cu mângâieri blânde.

Sosirea primăverii este auzită de toată grădina care se trezește la viață. Tot acum înverzește și codrul.

Ce priveliște frumoasă este în anotimpul primăvara când toate viețuitoarele se trezesc la viață. Albinele își încep activitatea alergând din floare în floare, fluturii ne încântă privirea, iar insectele pășesc nesigure prin iarbă.

Eu admir anotimpul primăvara, fiindcă este anotimpul în care eu m-am născut!

Ce frumos este acest anotimp!

Cum își încălzesc urșii polari puii

Ungureanu Maria-Denisa

În lipsa unui adăpost gata făcut printre nămeți, femela ursului polar își construiește singură unul. Folosindu-și labele masive, sapă un tunel de 1,8 m într-un morman de zăpadă compactă- se știe că o ursoaică și-a construit un bârlog de 12 m lungime- pentru a se ocroti pe ea și pe puii ei de înghețul polar. Uneori, se lasă acoperită de zăpadă, pentru a mări spațiul gol din jurul corpului ei.

La capătul tunelului își sapă o cameră boltită, cu tavan înalt. Afară, temperatura poate atinge -30 ° C. Înăuntru, bârlogul se încălzește de la căldura corpului ursoaicei și poate să urce cu 21°C.

Ea poate scobi un orificiu de ventilație în acoperiș, deși astfel de orificii se pot forma accidental, când ursoaica scurmă gheața de pe el. Puii, născuți în decembrie și ianuarie, își petrec primele trei luni de viață în bârlog.

Puiul de urs polar nu-și părăsește bârlogul de zăpadă decât pe la vreo trei luni.

Vacanța

Zanfira Maria-Denisa

În vacanța de primăvară, am fost la bunici la Tg-Jiu, împreună cu sora mea.

Noi am fost prin parc și acolo ne-am dat în tobogan, leagăn, mașinuțe și carusel. După ce ne-am jucat în parc, am fost la cumpărături. Bunica ne-a cumpărat câte o pereche de pantofi la fiecare. Ne-am bucurat foarte mult pentru că pantofii erau frumoși.

În altă zi, bunica ne-a dus la biserică. Acolo ne-am împărtășit și ne-am rugat.

În fiecare zi bunica ne-a dus în oraș și ne-a arătat diverse puncte turistice. Am văzut “Coloana infinitului”, “Masa tăcerii”, “Poarta sărutului” și muzeul din Tg-Jiu.

A fost o vacanță frumoasă și ne dorim să mai petrecem vacanțe cu bunica.

Cele mai bune surori

Zanfira Maria-Denisa

Eu și sora mea ne iubim foarte mult. Câteodată ne certăm și ne batem. Dar cel mai frumos lucru e că ne iubim foarte mult. Amândouă luăm note bune la școală. Eu și sora mea o ascultăm pe mami. Mami lucrează la Profi, iar tati lucrează în construcții.

Aceasta este familia mea.

Animalul iubitor

Zanfira Maria-Denisa

Animalul meu cel mai drag este Azorel. Este câinele meu. El este un câine inteligent și ascultător. L-am învățat câteva trucuri.

Am fost în pădure eu și cu câinele meu. Câinele meu alerag și am alergat și eu după el.

Deodată, am căzut și m-am lovit foarte rău. Câțelul a stat lângă mine până m-am putut ridica. Am ajuns cu greu acasă și i-am povestit întâmplarea mamei.

Azorel este un câine de încredere!

- **Un câine este singurul lucru de pe această lume care te iubește mai mult decât se iubește pe el însuși. – Josh Billings**

Pelicanul

Anghel Elena-Adelina

În Delta Dunării se găsește cea mai mare colonie de pelicani din Europa. Pelicanul este o specie protejată și reprezintă simbolul Deltei Dunării. Fiind un oaspete de vară, pelicanul trăiește în colonii numeroase, la începutul toamnei migrând spre locuri mai calde.

Pelicanul, excelent zburător și bun înotător, are un corp îndesat, un cioc lung, cu o pungă galben-portocalie sub el, ce se poate dilata. Pelicanii nu se pot scufunda, dar pescuiesc împreună, încercuind peștii sau broaștele și aruncându-și simultan capetele în apă cu ciocurile larg deschise, la adâncime mică. Se folosesc atunci de pungile lor ca de o plasă. Se hrănesc mai ales cu pești bolnavi sau izolați în bălți pe cale de desecare, fiind considerați ca adevărați „sanitari piscicoli”. Pelicanii care pescuiesc își învârt capul în semicerc, cu ciocul deschis. Dacă un pește ajunge în cioc și le atinge membrana sensibilă din interiorul sacului gutural, ciocul se închide din reflex. Cei 20-22 l apa cuprinși în sac sunt îndepărtați prin scuturarea capului, iar peștele ia drumul lungului esofag, spre stomac. Puii, de asemenea, sunt hrăniți cu pești, la început semidigerati, apoi întregi, pe care îi înfulecă din punga părinților. În caz de lipsă de pește, li se poate întâmpla să atace cuiburile altor păsări sau mai adesea depozitele de gunoaie omeneste. Fiind păsări migratoare, sosesc în România între martie și mai, apoi pleacă în septembrie-octombrie, spre Delta Nilului, regiunea Golfului Persic sau coastele Asiei.

Vidră

Pufan Andrei-Lucian

Lungimea corpului este de 70-90 cm, înălțimea de 30 cm, coada este de 35-40 cm și greutatea între 8-15 kg. Capul este mic, turtit și lat, urechile rotunjite, scurte, puțin ieșite din blană, acoperite de un opercul membranos. Ochii sunt mici, aproape de colțurile gurii, cu pupila rotundă.

Buzele groase, cea superioară cu mustăți. Nasul este golaș. Blana de culoare cafeniu-întunecat, cu peri moi, mătăsoși și strălucitori. Pe bărbie, laturi și pe mijlocul buzei superioare câteva pete neregulate de culoare albă. În raport cu corpul, picioarele sunt scurte, au câte 5 degete unite prin membrana de înot.

Reproducerea : femela naște o dată pe an, între 1-5 pui.

Hrana: Se hrănește cu pești, broaște, raci, mamifere mici, acvatice.

Habitat: Localizată în Delta Dunării și pe lângă râurile de munte bogate în păstrăvi. Trăiește în apă și pe uscat, având vizuina cu două intrări.

Cel mai mare pterozaur din lume a zburat pe cerul României

Drăgoiescu Vlad-Arthur

Pe teritoriul țării noastre, în zona Hațegului, a fost descoperit cel mai mare animal zburător care a trăit vreodată pe pământ. **Hatzegopteryx thambema**, în traducere „**Înfricoșătorul zburător din Hațeg**”, era stăpânul acestor meleaguri în urmă cu 68 de milioane de ani, la sfârșitul Cretacicului. Numele său este compus din cel al regiunii în care a fost descoperit („Hatzeg”) și „pteryx”, grecescul pentru pasăre. Cu o deschidere a aripilor de circa 12 metri, un craniu de aproximativ 3 metri, nemaîntâlnit la niciun animal din trecut, cu oase puternice ale membrelor, acest gigant era un pterozaur, adică o reptilă zburătoare. În pofida capacității de a zbura, care implică ușurință, pterozaurul frapază prin dimensiunile uriașe, constituind o categorie distinctă față de cea a dinozaurilor, contemporanii săi.

Fosilele Hatzegopteryx-ului, descoperite în 1978 de către profesorul universitar Dan Grigorescu, de la Universitatea București, au fost identificate cu exactitate abia în 2002, în urma multor cercetări. Anul trecut, valorosul exemplar a fost reprodus la scara reală de către Dino Parc Râșnov și a fost dezvăluit, în premieră, în cadrul expoziției „**Aripi peste timp**”, de la Muzeul de Istorie Naturală ”Grigore Antipa”.

Ca un paradox al evoluției, Hatzegopteryx thambema a trăit alături de așa-numiții **dinozauri pitici ai Transilvaniei**, care erau cu toții mai mici decât rudele lor din alte părți ale lumii, fiind singurii despre care se știa până acum că au existat cu milioane de ani în urmă pe teritoriul de astăzi al țării noastre. Astfel, importante descoperiri din Țara Hațegului au condus la crearea unicului parc natural recunoscut UNESCO din România, **Geoparcul Dinozaurilor**, care se întinde pe o suprafață de 102.392 ha.

Se știe: cei mai mari dinozauri terestri au trăit în America de Sud, dar iată că uriașul dinozaurilor zburători a planat deasupra Hațegului.

Leul-felina uriașă

Pufan Andrei-Lucian

Leul este a doua felină ca mărime, după tigrul. El poartă și numele de regele animalelor, din cauza înfățișării mărețe, a puterii și a îndrăzelii lui fără pereche. Înfațișarea semeată i-o dau umerii lui înalți, care poartă în sus, cu fală capul său cel mare și grumazul acoperit cu o coamă stufoasă.

Dinții sunt puternici și ascuțiți. Ca și pisica, leul vede foarte bine noaptea. Trupul se termină cu o coadă lungă, care are în vârf un moț cu peri mai lungi. Blana este scurtă și de diferite nuanțe de galben. Spre deosebire de leoaică, leul are ca podoabă o coamă stufoasă în jurul gâtului și prelungită pe piept. Picioarele leului sunt groase și puternice, terminate cu gheare lungi și ascuțite.

Adevărata patrie a leului este Africa, deși este întâlnit și în alte locuri ale lumii.

Răcnetul său, care se aseamănă cu tunetul, împrășteie groază printre celelalte viețuitoare și neliniștește chiar și pe om. El vânează doar noaptea, așteptând cu răbdare în preajma unei ape să apară prada. Cerbii, cămilele, bivoli ori girafele vin să se răcorească și să-și potolească setea. Scoțând un răget înfiorător, leul sare în spatele victimei, își înfige ghearele ascuțite în carne și rupe șira spinării cu colții. După ce și-a omorât prada, o duce departe și apoi se ospătează.

Răgetul unui leu se poate auzi și de la 8 km distanță. Prin răget aceștia își stabilesc drepturile teritoriale sau cheamă membrii rătăciți.

Femela are nevoie de aproximativ 5 kg de carne pe zi, iar masculul de minimum 7 kg. Femelele sunt cele care în mare parte vânează. 85-90 % din pradă este capturată de femele, în timp ce masculii stau să păzească teritoriul.

Meniul lor constă în zebre, antilope, girafe, bivoli și uneori rinoceri și hipopotami. Astăzi mai pot fi găsiți în deșertul Sahara și în unele zone de est și sud ale Africii. Este singura specie de felină mare sociabilă; trăiește în grupuri de câte 15 membri, uneori fiind formate chiar și grupuri de 40 de membri.

În grup, cel mai adesea este un mascul matur, sau uneori 2-3, restul fiind doar femele și pui. Gestația durează 3 luni în urma căreia se nasc între 1 și 5 pui.

Masculii ce au coama mai închisă la culoare, atrag mai mult femelele. Puii de leu nu pot rage până la vârsta de 2 ani. Ei au pete închise de culoare pe blană, asemănătoare cu cele ale leoparzilor, însă pe măsură ce cresc, acestea dispar.

În jurul vârstei de 3 ani, masculii sunt alungați din grup și adesea își formează propriile grupuri.

Leul african doarme și până la 20 de ore pe zi. Datorită ghearelor, se pot urca cu ușurință în copaci. Spre deosebire de alte feline, leul vânează în grup, înconjurând prada. Își marchează teritoriul ca și leopardul și jaguarul, prin urină și fecale, dar și prin sfâșierea scoarței copacilor.

Există și exemplare de lei albi, locuitorii savanelor considerându-i ființe divine. Aceștia există în captivitate, iar în anul 2004 erau în număr de 30. În prezent, numărul lor a crescut considerabil.

Cangurul

Drăgan Claudia-Elena

Cangurul este un mamifer marsupial, având înălțimea de la 0,9 m până la 3 m și masa de la 3 kg până la 150 kg, în funcție de specie și de sex. Cangurii mai sunt denumiți *macropozi*, ceea ce înseamnă „picior mare”, din cauza dimensiunilor picioarelor. Astfel, ei folosesc sincronizat ambele membre inferioare pentru a parcurge o distanță terestră mare.

Blana cangurilor poate fi de mai multe culori în funcție de specie: cenușie, brună, brună-roșietică, brună-gălbuie, albastră-deschisă sau neagră. Cangurii au foarte bine dezvoltat auzul și văzul.

Sezonul de împerechere la canguri are loc de obicei în timpul anotimpului ploios. La naștere puiul este incomplet dezvoltat; el este mic, golaș, fără ochi și urechi, cu membrele nedezvoltate. Mama îl ia cu gura și îl introduce în punga abdominală numită marsupiu, de unde și denumirea grupului de animale marsupiale. Buzele puiului congresc cu mamelonul mamei și astfel laptele se scurge direct în gura lui; el rămâne prins de mamelon până la dezvoltarea completă, care are loc după 8-9 luni, când părăsește punga hrănindu-se singur. În pungă se întoarce numai în caz de primejdie.

Cangurii sunt animale erbivore rumegătoare, deci se hrănesc cu plante. Ei pot fi găsiți în : Australia, Tasmania și Noua Guinee.

Cangurul este un animal de multe ori prietenos, dar în majoritatea timpului devine agresiv când vine vorba să-și apere puii, să ocupe teritoriul, sau să se reproducă. Acesta are culoare asemănătoare locului unde trăiește (mediul). Se clasifică ușor, uneori chiar și după coadă.

Este cel mai mare mamifer cu marsupiu, iar cangurul roșu este cel mai mare din cele 4 specii de canguri. Cangurii roșii ating la maturitate și înălțimea de 2 metri. Pot alerga și cu 65 km/h, depășind și cel mai bun cal de curse.

Cangurii nu se deplasează doar prin sărituri prin membrele inferioare, ci totodată se deplasează la pas ușor folosind toate cele 4 membre.

Ei nu pot face pași în spate. Au membrele foarte puternice și uneori pot deveni agresivi. Pot face salturi foarte înalte, chiar și la de 3 ori înălțimea lor. Cangurii pot înota. Majoritatea cangurilor se hrănesc cu iarbă. În sălbăticie trăiesc în jur de 6 ani.

Cangurul este un renumit “boxer”. Cu membrele superioare nu produce mare pagubă însă când se simte amenințat, cangurul lovește cu picioarele, iar dacă inamicul se apropie cangurul se lasă pe coadă și lovește puternic cu picioarele. Uneori, acesta și mușcă.

Datorită căldurii, cangurul se odihnește în timpul zilei și se hrănește dimineața devreme seara sau noaptea, când este mai răcoare.

Cangurul este un animal sociabil. Acesta trăiește de obicei în grupuri de la 10 la 100 de indivizi, masculi și female.

DIN LUMEA NECUVÂNTĂTOARELOR

Cățelul meu

Anghel Elena-Adelina

Pe cățelul meu îl cheamă Bobiță. El are două luni și este un cățel de talie mică.

În fiecare dimineață îi dau să mănânce și îl scot la plimbare. Este foarte cuminte și jucăuș.

Bobiță a fost primit în dar de la unchiul meu. Din ziua în care l-am primit am devenit cei mai buni prieteni.

În fiecare zi mă așteaptă cuminte să mă întorc de la școală, iar când intru pe ușă sare bucuros în jurul meu.

După finalizarea temelor de zi cu zi merg împreună cu Bobiță să ne jucăm prin curte.

Cățelul meu, Bobiță, este cel mai frumos și deștept cățel! Îl iubesc pe Bobiță foarte mult!

Câinii mei

Anghel Elena-Adelina

Eu credeam că nu o să mai am niciodată vreun câine și se pare că m-am ales cu doi. Pe cățelei mei îi cheamă Bobiță și Pinchi și îi iubesc cu toată inima mea.

Ei sunt copiii mei cei frumoși și iubiți. Sunt gemeni, au ochii căprui, blana șatenă și cozi foarte micuțe.

Bobiță și Pinchi au trei luni și șapte zile, fiindcă s-au născut pe 1 martie 2017. Cei doi căței sunt jucăuși și

drăgălași. Ei se joacă foarte mult împreună. Eu le dau să mănânce dimineața lapte cu biscuiți, la prânz le dau cărnăță pe grătar sau la cuptor și seara le dau biscuiți pentru căței cu gust de carne de porc, de vită și pui în formă de os, și nu mă deranjează deloc.

Ce frumos este să ai căței!

LUMEA POVEȘTILOR

Albă-ca-Zăpada a împlinit 80 de ani

Drăgoiescu Vlad-Arthur

La 21 decembrie 1937, într-unul dintre cele mai faimoase cinematografe ale Hollywood-ului, Carthay Circle Theater, a avut loc premiera filmului “Albă –ca – Zăpada și cei șapte pitici”, produs de compania Walt Disney. Charlie Chaplin, care a făcut parte din publicul care a ovaționat în picioare, declara apoi că această adaptare cinematografică a depășit toate așteptările, iar creatorul său, Walt Disney, a realizat unul dintre cele mai bune filme din toate timpurile. Într-adevăr, pelicula a produs un impact cultural enorm, a primit numeroase distincții și a avut cele mai mari încasări din toată istoria desenului animat.

De asemenea, “Albă-ca-Zăpada și cei 7 pitici” i-a adus reputatului producător de film și un Oscar mai diferit. Premiul era format dintr-o statueta normală, dar pe lângă ea erau încă șapte mai mici.

Ideea lui Walt Disney, de a face povestea Fraților Grimm subiectul primului lung metraj muzical de desene animate, fusese privită cu neîncredere, iar cei care se opuneau producției, printre care și soția sa, Lillian, l-au avertizat că publicul, și în special adulții, nu vor avea răbdare să vadă un film atât de lung cu pitici. Disney a riscat, a împrumutat bani și a făcut filmul. Povestea cu cei șapte pitici simpatici: Sleepy, Dopey, Doc, Sneezy, Grumpy, Bashful, Happy (Somnorosul, Mutulică, Înțeleptul, Hapciu, Morocănosul, Rușinosul, Bucurosul), regina cea rea și Albă-ca-Zăpada salvată de prințul cel frumos a cucerit lumea. Lansând noi tehnici cinematografice, ecranizarea magistrală a celebrei narațiuni a copilăriei a reușit totodată să-și păstreze până în prezent primul loc în Top 10 al celor mai bune filme de animație.

Regatul pisicilor

Handoreanu Maria-Casiana

A fost odată ca niciodată un regat al pisicilor. Pe tronul regatului stătea o Regină a pisicilor, îmbrăcată într-o rochie albă, iar pe cap purta o coroană de aur cu multe pietre prețioase.

Toate pisicile erau fericite că aveau o asemenea regină frumoasă și bună și își arătau prețuirea muncind tot timpul. Unele spălau, altele călcau, unele găteau, altele aveau grijă de copii, în sfârșit, fiecare avea câte o sarcină de făcut.

La fiecare sfârșit de săptămână Regina dădea un bal mascat, unde toată suflarea pisicească dansa, mânca și se distra.

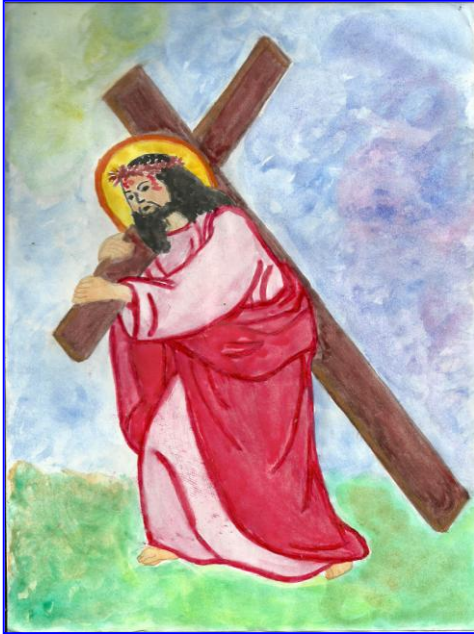
Toate treburile păreau să meargă de minune până când, într-o zi regatul pisicilor a fost atacat de vecinii și dușmanii lui de o viață, cățeii. Străjerul pisicilor a dat alarma la timp și toate pisicile au sărit să-și salveze regatul și minunata Regină. Cu cozile ridicate, cu blana zburlită, pisicile reușiră să îi alunge pe cotropitori.

Pentru vitejia lor, Regina le răsplătește pe pisici cu cel mai frumos bal văzut vreodată, care a ținut peste o sută de zile și care poate mai ține și până în zilele noastre.

Muncă și imaginație

DIN ACTIVITĂȚILE NOASTRE EXTRAȘCOLARE

Donație de jucării la Spitalul Orășenesc Novaci- Secția Pediatrie

Vizită la biserica "Sf. Arh.Mihail și Gavriil"

În așteptarea Paștelui

La Festivalul de teatru "Sabin Popescu", premiul al II-lea

